

כהנים עם קדושיך כאמור

The words: **א-להינו וא-להי אבותינו** found in the paragraph: **עם קדושיך כאמור** are troubling. The objection to the words is as follows:

ספר אבודרהם שמונה עשרה-וכשמסיים שליח צבור ברכת מודים אומר או"א ברכנו בברכה המשולשת בתורה הכתובה על ידי משה עבדך וכו'. ומזכיר זכות אבות שהם שלשה לפי שהשלש ברכות חלות בזכותן. ואמר משולשת כי הם שלש פסוקים. כתב ה"ר יוסף קמחי ז"ל שאין לומר כהנים עם קדושי' כי אינם כהני ישראל אלא כהני ה' כמו שאין לומר נביאי ישראל אלא נביאי ה'. וגם אין לומר כהנים עם קדושיך כי אינם נקראים עם, והעד (שמות יט, כד) והכהנים והעם. וכתוב (ישעי' כד, ב) והיה כעם ככהן. אלא הנכון לומר כהנים בעם קדושיך. ונראה לי שיוכל לומר כהנים עם קדושיך כדאמרינן בודוי יום הכפורים ובני אהרן עם קדושיך וכן הוא כתוב בסדרי רב עמרם ורבינו סעדיה.

Perhaps there is a greater issue within those words. Before the **כהנים** begin to recite **ברכת** **שליח ציבור**, the **כהנים** call out:

שלהן ערוך אורה חיים סימן קכח, י' - עומדים בדוכן פניהם כלפי ההיכל ואחוריהם כלפי העם ואצבעותיהם כפופים לתוך כפיהם עד ששליח ציבור מסיים מודים. ואז אם הם שנים קורא להם (הש"צ) כהנים: הנה ולא יאמר א-להינו וא-להי וכו' וי"א שאומרים אותו בלחש עד מלת כהנים ואז יאמרו בקול רם (טור בשם ר"י ור"מ מרוטנבורג) וחוזר ואומר עם קדושיך כאמור בלחש (וכן נוהגין במדינות אלו): ומחזירים פניהם כלפי העם ואם הוא א' אינו קורא לו אלא הוא מעצמו מחזיר פניו:

This practice is based on the following:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' א'-אמר אביי, נקטינן: לשנים קורא כהנים, ולאחד אינו קורא כהן, שנא': אמור להם, לשנים.

רש"י סוטה דף לח', עמ' א'-לשנים קורא כהנים- כשיש שם שני כהנים לברך, שליח צבור כשגמר ברכת הודאה קורא אותן כהנים, והן הופכין פניהן; שהיו הפוכין לצד התיבה להתפלל, דהא אמרינן לקמן יהי רצון מלפניך שתהא ברכה זו כו'. אמור להם, מקרא "דלהם" נפקא לן ששליח צבור מזהיר אותן לברך.

The problem with this practice is that the **כהנים** call out: **שליח ציבור** after the recital of the **ברכה** of **מודים** which is after the deadline for a **כהן** to approach the **דוכן**. Is this the same **קריאה לכהנים** that the **ספר האיגור**¹ says does not take place in the Diaspora except on holidays in order to relieve the obligation of a **כהן** to recite **ברכת כהנים** each day?

1. ספר האיגור הלכות נשיאת כפים סימן קעו- וכשהכהן אינו נקרא אינו עובר.

That is a problem because it is our practice that each day the שליח ציבור says the word: **א-להינו וא-להי אבותינו** when he recites: שליח ציבור **כהנים** to say the word: **כהנים** when the **כהנים** are not standing by the דוכן?

Perhaps the words within this paragraph were chosen because initially after the חורבן there were no **כהנים** in **בבל**. The reason that **אביי** derived a requirement for קריאה was as a way to learn if any **כהנים** were present in the בית הכנסת. Notice that **אביי** did not state when the קריאה should take place. The קריאה may have initially taken place before the ברכה of רצה. After awhile when no **כהנים** responded it became embarrassing for the congregation to call out: **כהנים** and have no **כהנים** respond. **חז"ל** then moved the קריאה to after the ברכה of מודים so that the שליח ציבור called: **כהנים** only after the שליח ציבור saw the **כהנים** standing in front of him. The paragraph: **אלוקינו ואלוקי אבותינו** then evolved as a substitute for **כהנים** ברכת **כהנים** from the קריאה that took place after the ברכה of מודים after **חז"ל** in **בבל** felt challenged by the rulings of the גאונים in ארץ ישראל that only a כהן can read the פסוקים of **כהנים** ברכת **כהנים**. Once **כהנים** began to appear regularly in **בבל**, the word: **כהנים** within the paragraph continued to fulfil the need to call out: **כהנים**. That is why **רש"י** stated that the קריאה that the גמרא required was the קריאה that comes after the ברכה of מודים. In contrast, the תלמוד ירושלמי does not contain within it the דרשה of: **לשנים קורא כהנים, ולאחד אינו קורא כהן, שנאמר: אמור להם, לשנים מנהג ארץ ישראל** may not have been practiced in **ארץ ישראל**.

Should there be a קריאה before the ברכה of רצה? The לבוש recommends it:

הלכות נשיאות כפים סימן קכח, י-ועיקר קריאתינו הוא בתחלה כשאומרים להם הלויים שיטלו ידיהם שהוא קודם רצה, ואיכא מאן דאמר דסבירא ליה הכי שצריך לקרוא אותם קודם שיקרו רגליהם.

At the Young Israel of Hillcrest, Rabbi Simcha Krauss, שליט"א, a כהן, who was the Rav and Mora D'Asra for twenty-five years before he recently retired, followed the practice of having the **כהנים** approach the דוכן after the שליח ציבור recited the words: **א-להינו וא-להי אבותינו** in the paragraph beginning: **א-להינו וא-להי אבותינו** רחמן רחם עלינו.

The fact that there may not have been **כהנים** in **בבל** after the חורבן הבית receives support from a comment made by the תורה תמימה in last week's אמור:

פרשת אמור-ויקרא כא, א- אמור להם-תלמוד ירושלמי מסכת סוטה דף יח' עמ' א' הלכה ז'-רבי דוסא ממלחיא רבי אחא בשם רבי לעזר: כהנת מותרת לצאת חוצה לארץ. מה טעמא (שם כא) אמור אל הכהנים, לא אל הכהנת. תורה תמימה פרשת אמור-ויקרא כא, א'-רצה לומר: משום דגזרו על ארץ העמים מפני שאין זהירין בדיני טומאה וטהרה. ולכן אסור לכהן לצאת לשם כדי שלא יטמא.

TRANSLATION OF SOURCES

ספר אבודרהם שמונה עשרה-When the prayer leader completes the Bracha of Modim, he says: Elokeinu V'Elokei Avoseinu Barcheinu Ba'Bracha Ha'Mishuleshes Ba'Torah Ha'Kesuvah Al Yidei Moshe Avdecha, etc. The prayer leader refers to the merit of our Forefathers. The fact that there were three forefathers merited us to receive a threefold Bracha. The prayer leader says: Mishuleshes because Birchat Kohanim consists of three verses. Rabbi Yosef Kimchi, zt'l wrote that the prayer leader should not recite the words: Kohanim Am Kidoshecha because the Kohanim are not the Kohanim of the Jewish people but are the Kohanim of G-d just as it is inappropriate to say the Prophets of Israel but rather the Prophets of G-d. In addition, it is inappropriate to say: Kohanim Am Kidoshecha because they are not considered a nation as we find in the verse: and the Kohanim and the nation. and it is written: V'Haya K'Am K'Kohen. But it is appropriate to say: Kohanim B'Am Kedoshecha. It appears to me that it is appropriate to say: Kohanim Am Kedoshecha as we say in the confession prayer on Yom Kippur: Oo'Vinei Aharon Am Kedoshecha. It is also presented this way in the Siddur of Rav Amrom Gaon and the Siddur of Rav Saadiya.

י-The Kohanim stand on the podium with their faces towards the ark and their backs towards the congregation. Their fingers bent towards their shoulders until the prayer leader completes the Bracha of Modim. Then, if there are at least two Kohanim present, the prayer leader calls out to them: Kohanim. *Ramah: The prayer leader should not recite the paragraph: Elokeinu V'Elokei Avoseinu, etc. Some say that it is appropriate to recite this paragraph quietly until the word: Kohanim which he then recites in a loud voice and then returns to the words of the paragraph and says: Am Kedoshecha K'amour quietly.* The Kohanim then turn their heads towards the congregation, and if there is one Kohain, the prayer leader does not call to him but the Kohain on his own turns around.

א-Abaye said: we derived: for two Kohanim, the prayer leader calls out: Kohanim, for one Kohain he does not call out: Kohain as it is written: Emor Lahem, to at least two.

א-**לשנים קורא כהנים**-When there are two Kohanim present to recite Birchat Kohanim, the prayer leader when he completes the Bracha of Modim calls to them: Kohanim and they turn their faces towards the congregation. At first their faces pointed to the ark as we learned: they recited: Yihai Ratzon Milphanecha She'Tihai Bracha Zu etc. Emor Lehem: from the word: Lehem we learn that the prayer leader must alert them to begin Birchat Kohanim.

לבוש הלכות נשיאות כפים סימן קכח, י' - The primary calling to the Kohanim takes place in the beginning of the repetition of Shemona Esrei when we ask the Leviim to wash the hands of the Kohanim which takes place before the Bracha of Ritzai. There is an opinion that it is necessary to call out: Kohanim before the Kohanim begin to ascend to the podium.

פרשת אמור-ויקרא כא, א'- אמור להם-תלמוד ירושלמי מסכת סוטה דף יח' עמ' א' הלכה ז'- Rabbi Dosa from Malchiya, Rav Echa in the name of Rav Lazar: a daughter of a Kohain is permitted to travel to outside of Israel. What is the reason that she is permitted to do so? The verse states: Emor El Ha'Kohanim, male Kohanim and not the female offspring of Kohanim.

תורה תמימה פרשת אמור-ויקרא כא, א'- This teaches us that they issued an edict against places outside of Israel because people in those areas were not careful in matters of purity and impurity. As a result, a male Kohain should not leave Israel out of fear of coming in contact with impurity.